

LOV OG EVANGELIUM

Nr. 6

AUGUST 1998

34. årgang

Jesus kommer snart!

Av Per Bergene Holm

Du som ikke har din sak i orden med Gud, du som ikke vet om du hører Jesus til og er frelst, hvordan kan du gå dag etter dag uten å få visshet i din frelsessak? Og du som tror deg frelst, bever du aldri med tanke på Jesu gjenkomst? Kan du med full forvissning si og bekjenne med tanke på Jesu gjenkomst, når hjertets skjulte liv skal åpenbares, at du vil rykkes opp med Jesus den dagen?

Der håpet og forventningen om Jesu snarlige gjenkomst forsvinner, der sløves Guds folk, der reddes en ikke lenger for synden og verden, der frykter en ikke lenger for selvbedraget. En tenker som så at når det nærmer seg Jesu gjenkomst, da får vi ta det mer alvorlig, da får vi tenke mer på Jesus og himmelen, men nå passer det mer å tenke på gård og grunn, hus og hjem, familie og venner.

*«I morgon kan hända jag får flytta,
Mitt tälthus då redan brytas ner.
Kan hända min pilgrimsfärd är över,
Och aldrig en börda trycker mer.*

*I morgon kan jag ha nått de portar
Som før mig til mitt rätta hem.
I morgon jag kanske skal få skåda
Vår himmelske stad: Jerusalem.»*

Kjenner du til denne himmellengselen? Er du en pilgrim på jorden, og har du ditt hjemland i himmelen, eller har du ditt gode i dine levedager, ditt hjem og ditt rette element i verden? Om Jesus kom igjen i dag, hvordan ville han finne deg? Kan du møte Jesus slik du har det i dag? Eller vil Jesus finne deg sovende, opptatt med noe helt annet enn å vente ham? Måtte du først hatt noe tid slik at du kunne gjort opp din sak? Ja, slik vil dagen bli for mange. De lever uten olje på lampene. De

BLADET UTGIS AV

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

Bladet LOV og EVANGELIUM

utgis av NLL og blir sendt gratis til alle som sender ekspedisjonen navn og adresse. Bladet kommer med 10 nr. i året. Gaver til bladet kan sendes til kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring sendes **ekspedisjonen** v/ Dag Rune Lid, 5600 Norheimsund, tlf. 56 55 26 72.

Ansvarlig for bladet:

Red.nemnda ved form. Jon Espeland
Svartefjell 24, 4649 Flekkerøy
tlf. 38 10 00 61, fax 38 10 04 70

Faste medarbeidere i bladet:

Sven A. Berglund, Per Bergene Holm,
Lars Fossdal og Dag Rune Lid.

NORSK LUTHERSK LEKMANNISMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds Ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL har ytremisjonsarbeid i Peru.

Formann Karl B. Bø, Vistnesveien. 13,
4070 Randaberg, tlf./fax 51 41 87 46.

Sekretær Håvar Fjære, Goksjøruta,
3220 Sandefjord, tlf. 33 11 08 31.

Kasserer Margrete Frafjord, 4164 Fogn,
tlf. 51 71 06 29.

Postgiro 0801.5682133.

Bankgiro 3204.10.10222.

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL. Skolen har både halvår- og ettårig kurs, og det er også adgang til å følge undervisningen i kortere perioder.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds Ord og spørre etter de gamle stier (Jer. 6.16), samt fremme den arv vi har fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr. 3160 Stokke

Telefon 33 33 93 98. Fax 33 33 91 40.

Bankgiro 2490.45.39496.

Postgiro 0825.0771534.

Rektor Per Bergene Holm,
3282 Kvelde, tlf. 33 11 26 96.

bærer kristennavnet og er i og for seg blant dem som venter på Jesus, men de er ikke rede til å møte ham. De har ikke sin sak i orden i det øyeblikk Jesus kommer.

Jesus kommer snart. Kan han komme når som helst? Eller er det noe i livet ditt som du ikke kan møte ham med, som du gjerne ville ha tid til å få bort først? Vil du helst at han skal vente slik at du får ordnet opp? Vil du helst ha et forvarsel? Ja, du får forvarsler. Det skal vise seg tegn i folkelivet og naturlivet. Det skal bli veldige forførelser og stor villfarelse og mange skal fare vill. Det skal bli kriger og rykter om krig, folk skal reise seg mot folk, og rike mot rike, og det skal bli hungersnød og jordskjelv både her og der. Lovløsheten skal ta overhånd og kjærligheten skal bli kald hos de fleste. Når slike ting skjedde for hundre år siden, så ble mennesker rystet og omvendte seg til Gud. Nå er det naturkatastrofer overalt, alt er kommet i ulage. Lovløsheten tiltar og menneskene blir harde og kyniske, slik at de endog forlyster seg med vold og drap og grusomhet. Og krig og uro hører vi om daglig i fra alle verdenshjørner. Men vi rystes ikke, vi har vendt oss til forfallet og frafallet og tegnene.

Du har fått forvarsler om Jesu gjenkomst. Hva har du gjort med dem?

Jesu gjenkomst skulle ikke komme som en tyv på den som hører Jesus til, for selv om Jesus kommer brått, så skulle han være ventet.

«Dere, brødre, er ikke i mørket, så dagen skulle komme over dere som en tyv. Dere er alle lysets barn og dagens barn. Vi hører ikke natten eller mørket til. La oss derfor ikke sove som de andre, men la oss våke og være edrue" (1 Tess 5:4-6).

Den som er uomvendt eller som bare lever med Jesus i navnet, han er i mørket. Det vil si at hans livselement er livet borte fra Gud, i kjødet, i synden og verden. Det vil ikke nødvendigvis si at han lever i åpenbare synder og er en åpenbar ugu-

delig, men han lever ikke med Gud, men lever ut i fra det gamle menneske. I mørket kan mye skjules, det som ikke tåler dagens lys kan der foregå uhindret. Når lyset kommer, så må det skjules, dekkes over eller fjernes.

Den som hører Jesus til derimot, er lysets barn og dagens barn. Det vil si at en kristen hører lyset og dagen til. Hans liv og ferd er gjort i lyset og tåler derfor også lyset. Her trenger ikke noe skjules eller gjemmes bort når lyset kommer. For det er gjort i lyset. Derfor kan Jesus komme når det skal være. Den som hører Jesus til er alltid rede til å møte ham.

De to rom i Tabernaklet

Av Jon Espeland

For det var reist et telt, det forreste, og i dette var både lysestaken og bordet og skuebrødene. Det blir kalt Det hellige. Men bak det andre forhenget var det et telt som blir kalt Det aller helligste, (...)

Da nå dette er slik innrettet, går prestene alltid inn i det forreste telt når de utfører sin tjeneste. Men i det andre teltet går bare ypperstepresten inn, én gang om året, og da ikke uten blod, som han bærer fram for seg selv og for folkets forseelser.

Med dette gir Den Hellige Ånd til kjenne at veien til helligdommen ennå ikke er blitt åpenbaret så lenge det forreste teltet ennå står. Dette er et bilde inntil den nåværende tid. I samsvar med dette blir det så båret fram både gaver og offer, som ikke makter å gjøre den som tjener Gud, fullkommen etter samvittigheten.

(Heb 9: 2-3, 6-9)

Det var reist et telt i Israel, Tabernaklet. Det blir også kalt sammen-

komstens telt (2M 27:21) og vitnesbyrdets telt (2M 38:21). Det bestod av to rom, Det hellige og Det aller helligste. Sammenkomstens telt var Israels helligdom, der Herren kom sammen med sitt folk og talte med dem (2M 29:42).

Vår tids tabernakel

I vår tid og i vårt land er det også en slik helligdom. Den er der Guds sanne ord blir forkynt. Der Ordet leses og forkynnes er det et åndelig tabernakel. Der kommer Herren, den evige, allmektige Gud sammen med syndige mennesker og taler til hjertene. Der mennesker leser Bibelen og samles om Bibelordet er sammenkomstens telt og vitnesbyrdets telt.

Nødvendig å høre Guds ord

Det er nødvendig å komme sammen og høre Guds ord. Det er nødvendig å høre Guds vitnesbyrd om seg selv, om oss og om Jesus, og det er nødvendig å høre hverandres vitnesbyrd om hva vi eier og har funnet i Jesus.

Men legg merke til hva Hebreerbrevet sier om de to rom i Tabernaklet: *Da nå dette er slik innrettet, går prestene alltid inn i det forreste telt når de utfører sin tjeneste. Men i det andre teltet går bare ypperstepresten inn...*

Prestene utfører *sin* tjeneste

Det står om prestene at de utfører *sin* tjeneste i det forreste teltet. Prestene sørget for det stadige offer til Gud (2M 29:42). De drev sin gudstjeneste, de passet på at det var brød på skuebrødsbordet, olje og ild i lysestaken og røkelse på røkofferalteret. Det var en viktig tjeneste, en tjeneste i samsvar med Guds vilje.

Men prestene kunne ikke komme inn i Det aller helligste. Da ville de dø for Guds åsyn, bli fortært av Gud Herren som er en fortærende ild (Heb 12:29). For prestene var syndere, tross sin ivrige og vedvarende prestedtjeneste. Med all sin tjeneste og alt sitt prestestrev, kom de aldri lenger enn til det forreste telt. Det vil si, de ble aldri frelst ved sin prestedtjeneste. De kom aldri inn for Guds åsyn, fikk ikke møte Gud eller komme i hans nærhet. For *i det andre teltet går bare ypperstepresten inn.. og da ikke uten blod...*

Et bilde på vår tid

Dette er et bilde inntil den nåværende tid, står det i vers 9. Den gangen var det bare prestene som hadde adgang til Det hellige. I dag har alle adgang til Det hellige. Du kan lese Bibelen. Du kan høre Guds ord forkynt. Du kan bli en kristen, kle deg i prestedrakt og utføre en stadig offerttjeneste. Du er vel-

kommen inn i det første telt, akkurat slik som du er. Der kan du gjøre prestatjeneste, holde Guds bud og leve slik han har befalt i sin lov. Å leve etter de ti bud, så godt du kan og så langt du lykkes, er en tjeneste i samsvar med Gud vilje.

I det forreste teltet

Da er du kommet inn i Det hellige, det forreste teltet. Men du kommer ikke inn i Det aller helligste med all din prestatjeneste. Du blir værende i det forreste teltet, sammen med alle de prester som der utfører **sin** tjeneste. Det ser fint ut fra utsiden. Prestene var utskilt fra folket. Du er utskilt fra verden. Prestene var kledd i presteklær. Du er kledd med kristenavnet. Prestene utførte de bud Gud hadde gitt. Du lever i det ytre et rett og kristelig liv etter Guds ti bud. Prestene holdt til i Tabernaklet. Du ferdes blant Guds folk der Guds ord forkynnes.

Ser ut som en kristen

Kort sagt, du ser ut som en kristen, som en prest som går inn i Tabernaklet for å være sammen med Gud, som har sitt liv og sin tjeneste i Tabernaklet. Det er bare den hake ved det hele at du er ikke kommet lenger enn til det forreste telt. Der gjør du prestatjeneste for Gud. Der bærer du fram **ditt** stadige offer. Der er du, sammen med de andre pres-

ter, opptatt av hva som er Guds vilje med **ditt** liv og med **din** tjeneste. Men veien inn til Det aller helligste er stengt for deg. Der henger det et forheng. Dit inn kan ikke du komme med alle **dine** offer, all **din** tjeneste og alle **dine** forsakelser.

Det må åpenbares for oss

Med dette gir Den Hellige Ånd til kjenne at veien til helligdommen ennå ikke er blitt åpenbaret så lenge det forreste teltet ennå står (vers 8). Her er det en hemmelighet. Veien inn til helligdommen må Den Hellige Ånd åpenbare for deg og meg! Det gjør han gjennom å forkynne Jesus - den sanne yppersteprest - for våre hjerter.

Jesus kom nemlig som yppersteprest og gikk inn i Det aller helligste, og da ikke uten blod. Han gikk ikke inn dit som den jordiske yppersteprest, med blod av bukker og kalver. Nei, med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning (Heb 9:12).

Jesu blod - det eneste offer

Det er bare Jesu blod som gjelder for Gud. Skal du møte Gud i Det aller helligste, komme i Guds nærhet, må du være rensset i Jesu blod, bære fram **hans** blod, **hans** offer. Det er det eneste offer som gjelder for Gud. Ingen av dine offer kan forsones Gud. Intet av ditt strev, ditt

kristelige liv, dine vitnesbyrd, de mange møter du har gått på, dine forsakelser og bønner. Alt dette kan være både godt og rett, men det hjelper deg ingenting i møte med Gud. Der er det bare spørsmål om én ting: blodet, - Jesu blod!

Samvittigheten anklager

Det forreste teltet må rives i livet ditt! *Veien til helligdommen er ennå ikke blitt åpenbaret så lenge det forreste teltet ennå står*, sier bibelordet. *Alle dine gaver og offer, som du bærer frem, makter ikke å gjøre den som tjener Gud (altså deg), fullkommen etter samvittigheten (vers 9).* I det forreste teltet foregår det en stadig offertjeneste. Det må ofres på nytt dag etter dag. Prestene kunne aldri slå seg til ro i sin samvittighet og si: «Det er nok!». Slappet de av en eneste stund eller dag, så anklaget samvittigheten dem. Offertjenesten i det forreste teltet, hele ditt kristelige liv, makter ganske enkelt ikke å gjøre deg fullkommen etter samvittigheten. Guds lov vil, dersom den får lyde i ditt hjerte, alltid ramme din samvittighet og si: «Det er ikke nok!».

For det er nemlig bare én ting som holder for Gud, og det er ikke alt det du gjør og skal og vil, men bare det som har Jesus gjort. Derfor må Den Hellige Ånd flytte vårt hjerte fra det forreste telt til det innerste,

fra våre egne gjerninger til Jesu gjerning! Det må bli blodet, Jesu blod som blir vår eneste redning, vårt eneste håp!

Renset i Kristi blod

Det er smertefullt for en prest når hans arbeidsplass, det forreste teltet, blir revet. Det blir motstand og protester. Men hvilken glede blir det ikke når den samme prest, som ser hele sitt livsverk ligge i ruiner, får øye på blodet og kan tre fram for Gud med Kristi blod! Og ser hele sitt liv renses i Kristi blod! Og først nå får en god samvittighet for Gud! For ved sitt blod og ved sitt offer, *renser Jesus vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud! (Heb 9:14)*

God samvittighet

I det forreste teltet driver samvittigheten deg til stadig offer og arbeid. I Det aller helligste - hos Jesus - finner samvittigheten hvile fra døde gjerninger (prestedtjenesten i det forreste teltet). I helligdommen kan du glede deg over Jesu fullbrakte frelse, at du er renseset og ren i hans blod. Og du får en god samvittighet for Gud i full visshet om at all din ufullkommenhet, dine feil og mangler og er skjult og oppgjort ved Jesu blod som rant til syndenes forlatel-

Forts. side 10.....

«DE MÅ BLI FRELST»

Rom. 10, 1-4

Av Sven A. Berglund

*«Mitt hjertes ønske og min bønn
for dem er at de må bli frelst»*

(Rom 10:1)

Paulus avslører noe av det som ligger ham aller mest på hjertet, dette at hans egne må bli frelst. «Kristi kjærlighet tvinger oss», skriver han i 2 Kor 5:14. Vi har fått en tjeneste og en hjertets innstilling i fødsels gave da vi gikk over fra død til liv: - Dette som jeg selv har fått av nåde - for intet - må jeg gi videre. Så mange som mulig må få høre, må bli frelst! Natten kommer da ingen kan arbeide. «Søk Herren mens han er å finne, kall på ham den stund han er nær!» (Jes 55:6) Det er så mange som stenger seg selv ute med egen rettferdighet, egen innsats, egen verdighet, egen omvendelse og så videre.

Paulus skriver om Israel

Når vi her leser fra Romerne 10 må vi først understreke sammenhengen versene står i. Paulus skriver om Israel, om jødene. De må bli frelst gjennom forkynnelsens og korsets dårskap - ordet om stedfortrederen - de også, på lik linje med alle andre folk!

På den ene side må vi holde fast på Israels spesielle rolle og plass i

Guds plan og hjerte. Guds løfte til Abraham står ved lag. Vi må holde fast ved Israel som Guds klokke og øyensten. Men de må bli frelst på samme måte som deg og meg, uten egen fortjeneste eller gjerninger, uten å stole på alle fortrinn som Paulus taler om i Rom. 3:1ff. Dette gjelder likt for alle, både for jøder og hedninger, ja for alle mennesker. Det er kun én vei til liv, rettferdighet og frelse. Og det er Han som sa: «Jeg er veien og sannheten og livet.» (Joh 14:6)

Ordet om Kristus og ham korsfestet er selve dårskapen og anstøtet sier Bibelen. (1Kor. 1:21-24). Men her er selve frelsens budskap! Det er ikke en appell til min egen vilje og handlekraft, innsats, bestemmelse og lydighet. Det er tvert i mot et budskap om en frelse, rettferdighet og lydighet som ligger utenfor meg. Et budskap om noe som en annen mann har gjort ferdig.

*«I Frelserens lydighet står jeg
Rettferdig og ren for min Gud.
Se, Kristi fortjeneste får jeg
Til prydelse – jeg er hans brud.
Elendig, fortapt og fordervet,
Se det er min attest!
Til arving i Kristus utkåret,
Er jeg både konge og prest».*

Anders Nilsson (sb 352)

Nidkjærhet for Gud

«For det vitnesbyrd gir jeg dem at de har nidkjærhet for Gud, men uten den rette forstand.» (Rom 10:2)

Om dette avsnittet sier Øivind Andersen noe som gir oss riktig perspektiv. Han skriver om dette å være nidkjær, men ikke med skjønnsomhet. «Israel», skriver han, «står som forbilde på alle religiøse mennesker som setter noe inn på å følge sin overbevisning overfor Gud, men ikke vil la seg overbevise av ordet om Jesus slik at de får den innsikten Gud selv gir et menneske om hvordan en blir frelst.»

Hovedsaken: De må bli frelst

Når Paulus ser sitt eget folk er det som vi kan lese hjertelaget mellom linjene; tårene; nøden: De må bli frelst! Det er hovedsaken!

Ja, det gjelder også vårt norske folk. Det gjelder barna, slekta, sambygdingene og naboene: De må bli frelst!

Og så leser vi Peter sitt vitnesbyrd i Apg. 4:11-12: *«Han (Jesus) er den steinen som ble forkastet av dere bygningsmenn, men som er blitt hjørnestein. Og det er ikke frelse i noen annen. For det finnes ikke noe annet navn under himmelen, gitt blant mennesker, som vi kan bli frelst ved.»*

Ikke frelse i noe annet navn. Og så et direkte, usminket spørsmål til

deg og meg. Er han forkastet eller er han hjørnesteinen du og jeg hviler og bygger våre liv på? Det står ingenting i Guds ord om andre alternativ. Det er enten eller.

Det er med tårer vi leser at Israel forkastet redningsmannen. Det gjør alle som vil frelse seg selv - ikke gjennom åpenbar ugudelighet - men med sin religiøsitet, sin egeninnsats. Paulus skriver om «nidkjærheten». Det er noe som går igjen i det loviske sinn. Loven pisker og driver til innsats og sier «du må!» og «du skal!» for å være en kristen. Du må være helhjertet! Du være 100% for Jesus. Du må «stå på for Jesus, mobilisere vilje og krefter for å tjene Gud.»

Dette møter vi mye av i dag. Slik hadde også jeg det den første tiden etter at jeg bestemte meg for å være en kristen. Jeg har aldri vært så aktiv, pågående og nidkjær som da. Men så fikk jeg med Gud å gjøre. Han viste meg i Ordet det så alt for få får se i dag.

Øivind Andersen sier at det «å ha nidkjærhet for Gud er ikke det samme som å være frelst». Det er så mange i dag blant unge og blant kristne ledere i organisasjon og kirke som er så ivrige, oppfinnsomme, med masse pågangsmot. Med hele sitt liv går de inn for tjenesten, med aktivitet, arbeid i Guds rike, nidkjær-

het for å vinne andre. Og vi sier og tenker nærmest selvfølgelig at slike mennesker er brennende kristne.

Forkynnelsens frukter

Før vi sier mer om dette så legg merke til forkynnelsen i dag. Forsoringen og stedfortrederen blir mer og mer borte. Loven blir ikke forkynt som lov. Evangeliet blir derfor heller ikke forkynt som evangelium. Så blir frukten av slik forkynnelse at gjenfødselen blir en viljebeslutning og åpenbaringen blir borte.

Nå tenker noen: «Dette var en sterk påstand!» Men hvor ofte har jeg ikke de siste årene gått sjelesyk hjem fra et møte der andre var vel-signet. Istedet for lov ble det forkynt loviskhet. Appeller til tro, til overgivelse, hel overgivelse, til arbeid og innsats. Hva skjer med den som begynner å gå på denne veien. Det skjer ikke en fødsel til frihet, men en trellefødsel. På denne veien går mange. Men du for en nidkjærhet det kan være! Tyngdepunktet i forkynnelsen ser ut for å ha forskjøvet seg fra lov og evangelium til å forkynne innsats, at Gud har bruk for deg og at du er så verdifull. Du er «en viktig brikke i et himmelsk puslespill!». «Du må inn i tjenesten!»

Hva tror du skjer når alle disse ufrelste, men nidkjære menneskene skal lede, styre og arbeide for å utbre Guds rike? Da får Den Hellige

Ånd ikke rom. «Nidkjær betyr at en begjærer, ønsker og går inn for noe på en slik måte at det utelukker alt annet,» sier Øivind Andersen. «Men ikke med skjønnsomhet,» sier Paulus. «Skjønnsomhet betyr innsikt,» sier Andersen videre, «- den innsikt et menneske får av Guds ånd gjennom Guds ord».

Evangeliets hemmelighet

«Da de ikke kjente Guds rettferdighet, men søkte å grunnlegge sin egen rettferdighet, gav de seg ikke inn under Guds rettferdighet.» (Rom 10:3)

Jødene kjente ikke Guds rettferdighet; - evangeliets hemmelighet. Men du for et arbeid og nidkjærhet! Det er veldig alvorlig å se vår egen tid i dette lys.

Det er et bibelavsnitt mange siterer i dag, men ikke forstår. Jeg tenker på versene i 2 Kor 5:16-17: «Så kjenner vi fra nå av ikke noen etter kjødet. Har vi og kjent Kristus etter kjødet, så kjenner vi ham nå ikke lenger slik. Derfor, om noen er i Kristus, da er han en ny skapning, det gamle er forbi, se, alt er blitt nytt.»

Det er alvorlig, dette å kjenne Kristus bare etter kjødet, ikke ha del i gjenfødselsliv, men allikevel regne seg som en kristen og være med i flokken.

Hvis jeg har det slik, - hvorfor ser

jeg det ikke selv? Fordi det er sant om meg det som Hebreerbrevets apostel sier om Israel i sin nidkjærlighet at *«så lenge det forreste teltet ennå står, er veien til helligdommen ennå ikke blitt åpenbaret.»* (Heb 9:8)

Men så er der alltid en hjertenød og et hjertets rop hos den som selv er født i frihet: «De må bli frelst!» Herren spør den han har rørt ved: *«Hvem skal jeg sende og hvem vil gå?»* (Jes 6:8) Dette er ikke lovens pisk eller spørsmål om min kjærlig-

het til Jesus. Nei, det er å se inn i evangeliets hemmelighet, - hans kjærlighet til meg. *«Kristi kjærlighet tvinger meg»*. Det skjer når Den Hellige Ånd legger ordet om Jesus - min stedfortreder - inn i mitt sønderknuste hjerte slik at der kommer åndelig liv ved evangeliet. Da kjenner også jeg at *«vi kan ikke la være å tale om det som vi har sett og hørt»* (Apg 4:20)

De andre må også få høre!

..... Forts. fra side 6

se. Først nå kan samvittigheten si «Det er nok!». For det er for evig nok det som Jesus gjorde!

Stor forskjell

Å, det er stor forskjell på de to telt vi her har samtalt om! I det ene er det masse instruksjoner og bud og anvisninger! I det andre bæres Jesu blod inn for Gud i synderes sted! I det forreste er det døde gjerninger, i det innerste fødes det et nytt liv som renser vår samvittighet fra døde gjerninger så vi kan tjene den levende Gud!

Herren kjenner hjertene

Vi taler i virkeligheten om to verdener i samme telt, under samme tak. Derfor vekker det strid og mot-

stand fra 'kollegaene' i det forreste telt når en av dem finner veien inn til Det aller helligste. Slik er det og slik må det være (Gal 4:30). Men det er Herrens sak å ransake hjarter og nyrer. (Matt 13:27-29) Han vet hvor den enkelte av oss bor!

Hør Guds ord!

Gud velsigne deg til å høre hans ord. *Vend øret hit og kom til meg! Hør! Så skal deres sjel leve. Og jeg vil opprette en evig pakt med dere, og gi dere Davids rike nåde, den visse* (Jes 55:3).

Den Hellige Ånd flytter syndere fra det forreste til det innerste telt gjennom forkynnelsen av Guds ord!

Hør! Så skal din sjel leve.

Synden skiller mennesket fra Gud

Av Lars Fossdal

Israels historie åpenbarer for oss hvem og hvordan Herren er. Gjennom den blir vi kjent med Gud. Vi ser da snart at Guds tanker og veier er annerledes enn våre. Vil vi lære Gud å kjenne, må vi gi nøye akt på hvordan han har åpenbart seg i sitt ord.

Jakobs sønner

I 1. Mosebok leser vi om Jakobs sønner. Det var mye synd blant dem. De hevnet seg med svik og drap, de drev hor, de misunte og hatet. Josef, sin bror, solgte de og løy for sin far ved å si at et rovdyr hadde drept ham. På Jakobs tid ble det en stor hungersnød som spredte seg utover hele jorden (1Mos 41:56). Hungersnøden gjorde at Jakob og hans hus dro til Gosen i Egypt og slo seg til der. De visste ikke da at dette var første ledd i Guds straff over deres syndefulle liv. Til å begynne med hadde de det godt i Egypt. De hadde frihet og store landområder. Slik opplever mennesket det ofte godt når det begynner å leve etter sine egne lyster.

Treller i Egypt

Men omsider ble det andre tider for dem. En ny Farao gjorde dem til arbeidspliktige treller. "De forbitret livet for dem med hårdt arbeid i leire og

tegl og med all slags arbeid ute på markene - alt det slavearbeid som de tvang dem til å gjøre." (2 Mos 1:14). Bak disse ord gjemmer det seg mye nød og smerte. Tiden gikk. Nye generasjoner fødtes inn i trelldom, mens de eldre døde i Egyptens trelldom. Folket led og slet. "Israels barn sukket over sin trelldom og klaget, og deres rop over trelldommen steg opp til Gud." (2 Mos 2:23)

Det er underlig å tenke på at det folk Gud hadde utvalgt og gitt Kanaans land til odel og eie - var treller i Egypt.

Jakob dro bort fra Herren

Vi vil stanse for hvordan Gud handler når Jakob og hans sønner levde etter sine lyster. Jakob vandret ikke på sin fars vei. Han lot seg forføre av sitt syndige hjerte. Hans synd brakte ham ikke inn til Gud og nådepakten, men dro ham bort fra Herrens åsyn ut i mørke, lidelse og trelldom. Skriften forteller oss at hans ondskap falt tilbake på ham selv. Livet ble uutholdelig og han måtte flykte fra Laban. (2 Mos. 31) Denne gang bar det hjemover mot Kanaan. Det ble til vekkelse og frelse for Jakob. Som sin far og farfar slo han seg ned i Kanaan. Her levde han i Guds nådepakt og vandret for Guds åsyn.

Som far - så sønn

Jakobs sønner bodde sammen med sin far i Kanaan. Men de vandret ikke for Herrens åsyn. De gikk på syndens vei. Jakobs liv i synd hadde vært et dårlig forbilde for hans barn, men Jakobs omvendelse førte ikke til at hans barn ble omvendt. I alle fall ikke med det første. Det Jakob hadde sådd, måtte han også høste på sine barn.

Det er ikke likegyldig hvorledes du lever ditt liv som kristen far eller mor. Din ferd preger dine barn på godt eller ondt, det fikk Jakob erfare. Hvordan er det så i ditt liv? Er du preget av at du lever med Herren og vandrer for hans åsyn? Dersom det ikke preger ditt liv og din ferd, vil dine barn oppleve at du hykler. På den måten fører du dine barn bort fra Herren. Lever du i samfunn med Herren, vil dine barn merke det, og det vil være et kall til dem om å vandre for Herrens åsyn.

Syndens straff

Sønnene gikk lenger på syndens vei enn det Jakob gjorde. Deres synd førte dem til Egypt. Herren ordnet det slik ved hungersnøden han sendte over landet. Ingen av sønnene tenkte at hungersnøden sto i forbindelse med deres synder. Det var de blinde for, slik de fleste mennesker i dag også er. Men Skriften sier i Jer 2:19 "Din egen ondskap tukter deg, og ditt frafall straffer deg. Kjenn da og se hvor ondt og bittert det er at du forlater

Herren din Gud, og at du ikke lenger frykter meg, sier Herren Herren, herskarenes Gud."

Ingen kommer utenom Guds ord. Før eller siden vil dine hemmelige og skjulte synder innhente deg. Verst er det om du skal møte dem igjen på dommedag, slik egypterne gjorde det. De var uten Offerlammet og Stedfortrederen. Derfor måtte de selv lide for sine synder. (2M 12:29)

Synden - et trelleliv

Å være trell av synden er tungt. Israel trellet hardt og led mye i Egypt. "De sukket over sin trelldom og klaget." Synden er «liket i lasten» som forpester hele livet. Det er tungt å være behersket av det onde og av den onde. Mennesket gjør etter Satans vilje fordi det er ondt og selvsentrert i alle ting. Synden frarøver mennesket hvilen, freden og gleden i Gud. Den fører mennesket bort fra Herrens åsyn og nådepakt og inn under Guds forbannelse.

Det er forferdelig at mange finner seg til rette som syndens treller. De opplever det ikke som trelldom, men som frihet. Det viser hvordan synden bedrar mennesket. Heller ikke ser de at denne trelldom blir til deres undergang. De dør i "Egypt", borte fra det land Herren hadde gitt dem. Guds plan med dem lykkes ikke. Slik er synden en maktfaktor som hindrer mennesket i å få del i Guds rike.

Uærlig kamp mot synden

Andre har erfart litt av syndens følger og bitterhet. Derfor kjemper de mot synden. Men det er en uærlig kamp. For det de vil, er å bli herre over synden, slik at de kan nyte den uten å måtte høste dens følger. Men dette er falskhet. De er og blir syndens treller, selv hvor mye de klarer å beherske seg.

Jeg er fortapt!

Atter andre kjenner seg dømt i sin samvittighet på grunn av det livet de lever. De begynner å forferdes over Guds domsord, - at de er egoistiske, - at tankene er onde, - at deres ord og handlinger ikke holder mål for Gud. Så tar de kampen opp mot synden. De prøver å elske Gud og sine medmennesker, og leve etter Guds vilje. Men i all sin streben opplever de at det nytter ikke. Det blir bare verre med dem jo mer de kjemper. De roper til Gud om kraft, leser i Bibelen, prøver alle mulige ting for å komme løs av synden. Men i stedet for å bli mer gudfryktige, blir de mer ugudelige. De er uten evne til å bli gudfryktige, trofaste, sanne, kjærlige og gode. De ser at synden sitter i hjertet, og at hjertet er ikke til å forandre, og må til slutt erkjenne at de er fortapt, sitter fast i synden og er treller under synden til dom og død!

Dette var jo også isralittenes erfaring under egypterne. Synden fører alltid bort fra Herren, den binder og

hersker over mennesket. Menneskets ondskap faller tilbake på det selv, og hindrer Guds velsignelse, både her på jorden og i himmelen. Det er en ulykke for et menneske å være behersket av synden.

Herren ser oss

Den Gud vi har å gjøre med tåler ikke synd. Det har han aldri gjort. Han dømte Adam og Evas fall. Han fulgte med Jakob og hans sønner og Herren følger med deg. Hvordan er ditt forhold til synden? Om dine synder er store eller små betyr egentlig ingen ting. For den som gjør synd er ond. Og fordi Gud er god, hellig og rettferdig, straffer Han den som er ond. Himlenes rike er stengt for onde mennesker. Syndens lønn er døden - den åndelige død her i livet, og til slutt den evige pine.

Hvordan skal det gå med deg? Gir du akt på Guds åpenbaring om synden? Driver den deg til sann og redelig omvendelse? Kjenner du at det er ondt og bittert at du har forlatt Herren? Vend tilbake til Ham, slik Jakob gjorde! Hos Gud er det nåde for deg! Du kan få bo i Guds rike på jord, og når døden kommer går du like inn til Guds fullkomne rike.

Eller bryr du deg ikke om den sannhet som Ordet åpenbarer? Da skal den sannhet som her er åpenbart, en dag ramme deg med full tyngde, - til din egen dom og død i fortapelsen. □

Årsmøte i Lekmannsmisjonen

Norsk Luthersk Lekmannsmisjon hadde sitt årsmøte torsdag 16. juli 1998. Årsmøtet ble avholdt i forbindelse med hovedsommerskolen på Solborg Følkehøgskole i Stavanger, og ble som vanlig innledet med andakt, denne gang ved Jon Espeland. Han leste fra Heb 8:1 og 9:24-25 og minnet om at vi har en yppersteprest, Jesus, som satte seg ved høyre side av Majestetens trone i himlene, og som gikk inn i selve himmelen for nå å åpenbares for Guds åsyn for vår skyld.

Landsstyret, bibelskolen på Fossnes og forkynnerne la fram sine årsmeldinger fra arbeidsåret som ligger bak. Magnor Sandvær, Olaf Klavenæs, Per Bergene Holm, Lars Fossdal, Sven A. Berglund, Tore Mangelrød og Jon Espeland har vært engasjert i forkynneroppdrag denne vinteren. I tillegg begynte Ingar Gangås som timelærer på bibelskolen i januar og har siden da vært engasjert også med noen møteserier.

Ved valg til nytt styre ble valgt Karl B. Bø, Randaberg, Sven A. Berglund, Godøy (Sunnmøre) og Ivar Fiske, Øvre Surnadal (Nordmøre). Fra før sitter Dag Rune Lid, Norheimsund og Ragnar Opstad, Nærbø. Styret konstituerte seg med Karl B. Bø som formann og Ragnar Opstad som nestformann.

Regnskapet ble lagt fram og god-

kjent. De samlede inntekter for året 1997 var kr 1 070 078,31. Utgiftene var på kr 912 172,14 og kr 157 906,17 ble overført til regnskapsåret 1998. Hittil har Lekmannsmisjonen fått inn de nødvendige midler til å dekke de forpliktelser misjonen har tatt på seg ute og hjemme.

Ellers behandlet årsmøtet en sak angående hvem som har stemmerett på Lekmannsmisjonens årsmøte. Grunnreglenes §9 sier at de som skal stemme må være fylt 18 år og være "vener av denne sendetenesta". Det var reist et forslag om at årsmøtet selv skulle definere hva en legger i uttrykket "vener av denne sendetenesta".

Årsmøtet vedtok at de som skal stemme må være innmeldt på hovedsommerskolen, og ved innmelding gi særskildt melding om dette. Uttrykket "vener av denne sendetenesta" ble presisert som «truande som kjenner seg heime i Norsk Luthersk Lekmannsmisjon, i den luthersk-rosenianske forkynninga og i Lekmannsmisjonens grunnreglar, då særskild paragrafane 1-4, som ikkje kan brigdast. Dette er vener som støtter opp om arbeidet i Lekmannsmisjonen, kjenner seg på linje med det som bladet 'Lov og Evangelium' formidlar, og som om mogleg er med i Lekmannsmisjonen på heimstaden sin, eller som på anna vis legg til rette for Lekmannsmisjonen sitt arbeid.»

je

Hvordan skal jeg kunne møte Gud?

Av Tom Eftevand

*Den som sitter i Den Høyestes ly,
som bor i Den Allmektiges skygge,
han sier til Herren: Min tilflukt og
min borg, min Gud som jeg setter
min lit til!*

(Sal 91:1-2)

Hvordan skal jeg kunne møte Gud?

Er det et spørsmål som du har fått møte i ditt liv? En av syndefallets alvorlige følger er at vi ikke selv ser og forstår alvoret av synden uten videre. Dette viste seg allerede på fallets første dag. Adam og Eva ble oppmerksomme på at de var gjennomskuet, de var nakne for Gud (1M 3:7). Men i denne situasjonen, hvor de for første gang fryktet for å møte Gud, fordi samfunnet med Gud var brutt, prøvde de å skjule seg for ham. Der, mellom noen trær i hagen, mente de at de var trygge. De forstod ikke at synden hadde ført dem inn i et selvbedrag. Slik har mennesket siden den gang "skjult seg" for Gud på så mange måter. Det å bedra seg selv, er blitt det naturlige for hvert eneste menneske etter at synden kom inn i verden. Det er Guds nådige, utstrakte armer som gjør at han kommer til oss og spør etter oss! Han er den

eneste som kan vise oss vår sanne stilling. Uten at det skjer, vil vi forbli i vårt bedrag.

Født av uren sæd

Menneskets tanker og meninger om seg selv og sitt forhold til Gud, er blitt ødelagt. Martin Luther sier: «Vi blir født av uren sæd, og med denne samme naturlige sæd, pådrar vi oss også uvitenheten om Gud, selvsikkerheten, vantroen, hatet mot Gud, ulydigheten, utålmodigheten og lignende skjebnesvangre skader. Alt dette er plantet inn i vårt legeme. Ja denne giften er spredd så grundig gjennom legeme, kropp, sjel, nerver og blod, gjennom marg og ben, til vilje, intellekt og forstand, - at vi ikke bare er ute av stand til å viske den ut, fullt og helt, vi klarer ikke engang erkjenne den som synd.»

Her setter også djevelen inn sine listige angrep. Han bygger opp under denne tanke i menneskehjertet. Han gjør det han kan for at mennesket skal overse sin synd, ja til og med finne glede midt i synden (sml. Salme 10:3). Vår eneste redning ligger i Guds budskap til oss, i Hans ord!

Det Adam og Eva ikke forsto, og som så få i dag også regner med, står så klart i Heb 4:13: «*Og ingen skapning er skjult for ham. Alt ligger nakent og bart for hans øyne som vi skal stå til regnskap for.*»

Alvorlig, - og sant!

Lever du med dette alvor over ditt liv? Skyv ikke dette ordet bort fra deg, men la det nå ditt hjerte! Dette er et alvorlig budskap, sier du kanskje, - men det er også sant! Guds ord hadde fått rom hos David, og han vitner om dette i Salme 139: «*Langt bortefra forstår du min tanke. Hvor skal jeg gå fra din Ånd, og hvor skal jeg flykte fra ditt åsyn?*»

Men midt i dette Alvoret vitner David om «*Hvor dyrebare dine tanker er for meg, Gud! Hvor veldig er summen av dem!*» (Sal 139:17) Det er denne Guds frelsesvei Gud så gjerne ville vise oss.

Hans død er vårt skjulested

«*Den som sitter i Den Høyes ly (skjul, gml. overs.), som bor i Den Allmektiges skygge, han sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til!*» Disse versene i Salme 91 har vært med på å åpenbare denne frelse for meg.

Det finnes et sted, og bare ett, hvor et menneske kan skjule seg

innfor Gud. Det er i den Herre Jesus Kristus, i hans død for mine synder. Men der er jeg også trygg! Luther sier det slik: «Vil du fly ifra Guds vrede, så fly inn i hans favn!» Og grunnen er hva Gud selv har sagt **i sitt ord**: «*Ikke med blod av bukker og kalver, men med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen én gang for alle, og fant en evig forløsning.*» (Heb 9:12) «*Brødre, vi har altså i Jesu blod frimodighet til å gå inn i helligdommen.*» (Heb 10:19) Like inn for Guds åsyn, skal vi få gå ved vår Herre Jesu soningsblod. Hans død er vårt skjulested for Guds hellige vrede. Og der skal vi få bo og sette oss ned. Dag etter dag med "skiftende skyer", er Jesus min fred med Gud!

*Jeg for Gud kan intet bringe,
Uten deg og dine sår.
Under din forsonings vinge
Jeg for Gud frimodig står.
Du ville en evig rettferdighet
hente
Da pinen og døden ditt hjerte
omspente.
Der har jeg den fagreste
kledning fra Gud,
Den smykker for tronen din
salige brud.*

(J.H. Schröder, Sb. 496)

Du trenger å skjules

Sett deg der!, bo der!, i Den Høyestes ly! For vi trenger i sannhet å bli skjult i møte med Gud. Han kjenner til syndens alvor slik det virkelig er, og han kjenner Alvoret i ordene i Joh. Åp. 6:15-16: «*Kongene på jorden og stormennene og hærførerne og de rike og de mektige, hver trelle og hver fri mann, gjemte seg i hulene og mellom berghamrene. Og de sier til fjell og klipper: Fall over oss og skjul oss for hans åsyn som sitter på tronen, og for Lammets vrede.*»

Evig fortapt uten Jesus

Om du og jeg ikke er skjult i den Herre Jesus Kristus, er det ingenting som kan skjule oss, enten det er "trærne i hagen" eller "fjell og klipper". Det er ikke bare de dypeste falne som trenger å skjule seg der. Selv de frommeste mennesker er evig fortapt uten Jesus. Dette fikk Paulus se, da Gud fikk vise ham sin frelse. Hans store skjulested, var at han selv var noe, kunne noe og ville noe. Han var en som tok det alvorlig, ja, han var ikke som "de andre". Men Gud grep inn, og Paulus fikk se sitt hovmodige hjerte. Det var synd som han måtte frelses fra, og hans redning ble denne ene; - å bli funnet i ham, i den Herre Jesus Kristus.

Er dette blitt ditt hjertes vitnesbyrd?, slik det står i Salme 91:2: «*Han (den som Gud har fått frelse) sier til Herren: Min tilflukt og min borg, min Gud som jeg setter min lit til!*» Da blir også dette **din** sang:

*Jesus du som har meg kjær,
Til ditt hjerte vil jeg fly
Høyt går havets bølger her,
Truende er stormens gny.
Skjul meg i din frelserfavn
Inntil stormen legger seg!
Før meg inn i himlens havn,
La meg ankre trygt hos deg!*

*Annen tilflukt jeg ei vet,
Hjelpeløs jeg flyr til deg,
Du kan gi meg liv og fred,
Du, kun du, kan hjelpe meg.
Verden ingen trøst kan by,
All min lit til deg er satt,
Skjul meg i din vinges ly,
Vær mitt lys i mørke natt!*

(Ch. Wesley, Sb. 447)

Av Per Bergene Holm

Det alminnelige prestedømme

Ifølge det nye testamente er det ikke lenger noe særlig presteskap, men alle troende er prester. Vi er ikke avhengig av særlig innviede personer til å forvalte nådemidlene, dvs. til å forkynne Guds ord for oss og forvalte sakramentene. Alt dette er retter og plikter som ligger i det alminnelige prestedømme.

Det betyr imidlertid ikke at enhver troende skal gjøre alt. Selv om vi alle er prester, så er vi ikke dermed alle profeter eller lærere, så har vi ikke dermed alle nådegave til å lede og styre, til å tjene eller helbrede. Nei, Gud har ordnet det slik i sin uendelige visdom at han har fordelt tjenestene mellom oss, og gitt den enkelte utrustning til sin tjeneste. Alle skal ikke gjøre alt, men enhver skal ta vare på sin særskilte tjeneste, den som er gitt ham av Gud og som Gud har utrustet ham til. (1 Kor 12:4-11)

Gud gir trang

Vi skal ikke tenke overåndelig om nådegavene og tjenesten. Den Gud gir en tjeneste, den gir han syn for et behov i Guds forsamling og blant de mennesker han omgås. Og sam-

men med dette synet, så gir Gud trang til å fylle dette behovet. Det kan være så enkelt som at en ser behov for å starte en søndagsskole, eller behov for at noen ber inn uomvendte mennesker til møtene. Og så gir Gud den samme personen trang til å fylle behovet, til å starte en søndagsskole eller til å ta kontakt og be personer inn. Da vil en som oftest føle det som Moses og Jeremias, dette er jeg ikke i stand til, du må kalle en annen. Men dersom en er villig til å ta på seg en slik tjeneste og vender seg til Gud i bønn om hans styrke og hjelp, så gir Gud også det som den enkelte trenger for å fylle tjenesten. Alt etter tjeneste gir Gud den enkelte det som han ser at han trenger. Derfor vil nådegavene være ulike, slik tjenestene er ulike.

Forkynnernådegev

Har da Gud gitt én nådegave til å forkynne, og derfor trang til å trenge inn i Guds ord og gi videre av det, så er det ikke sikkert at det er rett å sette denne til å være den som ber inn folk til møter. Nei, han må få ro og tid til å fordype seg i Guds ord, slik at Den Hellige Ånd kan få åpenbare Guds ords sannheter for hans

hjerter og han igjen kan få dele ut det han har fått ved Den Hellige Ånd. Det er hans nådegave og hans tjeneste, og så skal han få lov til å ta vare på den og konsentrere seg om den.

Nådegave til å lede og styre

På samme måte er det andre som har fått som tjeneste å lede og styre, som har fått nådegave til det. Det er ikke sikkert det er rett å legge på dem å ta ut på møter for å forkynne Guds ord. Enhver troende kan nok avlegge sitt vitnesbyrd om Jesus, men det er likevel noe annet å ha nådegave til å forkynne. Og det er ikke slik at enhver kristen har denne nådegaven. Det vil også den som ikke har nådegave til å forkynne føle på, og selv om en kan komme med fine og gode vitnesbyrd og oppbygge forsamlingen, så er det likevel noe annet enn den åndsbårne forkynnelse fra den som Gud har gitt en nådegave til å forkynne.

Nådegavene er forskjellige

Det går an å skrive og male med føttene, det går an å gå på hendene, men Gud har gitt oss føttene til å gå med og hendene til å skrive og male med. Slik også med menighetens ulike nådegaver. Det er ikke likegyldig hvordan vi nytter dem. (1 Kor 12:12-27)

Det er ikke enhver kristen som på sin arbeidsplass i møte med verdslige arbeidskamerater får nåde fra Gud til å vitne og føre andre til Jesus, som dermed skal opp på prekestolen. Det er ikke enhver forkynner som på prekestolen får føre mennesker til Gud gjennom forkynnelse og ellers gjennom sjelesørgersamtale, som så skal gå på husbesøk og samtale med mennesker. Nådegavene er forskjellige. Og når det er dugnad på bedehuset, så er det ikke sikkert at alle skal være med der. Noen har en tjeneste å ta vare på, slik at det ikke er rett av dem å forlate den for å lesse seg ned i andre oppgaver eller "tjene ved bordene" (Apg 6:2).

Tjenestedeling

Selv om vi alle er prester, så har Gud i sin visdom ordnet en tjenestedeling. I tempelet var det slik at mens noen prester ordnet med ofrene, med lysestaken, med skuebrødene, så var andre opptatt med å åpne og lukke dørene, med å skaffe ved og bære vann, med å gjøre rent og holde vakt. Skulle alle gjøre alt, så ville det blitt virvar og ingenting hadde blitt ordentlig gjort. Slik er det også i Guds hus, den levende Guds menighet. Det er en tjenestedeling, en ordning av tjenester.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring.

Mann og kvinne

For det første er det en tjenstedeling mellom mann og kvinne, grunnlagt i skaperordenen. Fordi mann og kvinne er forskjellige og skal utfylle hverandre, så har de også fått ulike tjenester og funksjoner. Dersom mannen skulle gjøre kvinnens oppgaver og kvinnen mannens, så ville begge fylle tjenesten dårlig, for de ville gjøre noe på tvers av sin utrustning og det Gud hadde bestemt dem til. Men der hver skjøtter sin tjeneste og sitt kall, i bønn om å få være tro og i bønn om Guds nådes utrustning, der vil tjenestene bli utført etter Guds hensikt og plan.

Enhver skal ta vare på sin tjeneste

Slik er det også med de ulike tjenester i Guds forsamling, om det er tjenester gitt til mann eller kvinne. Enhver skal ta vare på sin tjeneste, være tro i den og skjøtte den. Og så er det ikke riktig at en blir satt til andre ting som innebærer at en må forlate sin tjeneste, hvor dyktig han eller hun enn er. Og så er det heller ikke riktig at en blander seg i andres tjeneste og tiltar seg noe Gud har gitt til andre. Nei, enhver skal ta vare på sin tjeneste. (1 Kor 12:28-30)

(Forts. neste nr.)

BIBELHELG

9. - 11. oktober 1998 vert det bibelhelg på
Raknestunet på Osterøy ved Bergen.
Program og opplysninger i neste nr.